

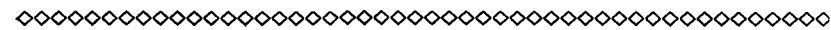
av Herbert Helgesen; endel skoleungdom har også vært til meget stor hjelp under merking av endel av løypene. TT vil på denne måten få rette en takk til Erik og Arild Helgesen, Christian Andersen og Ivar Seland.

Neste års arbeide vil bli viet den sørlige del av Sylene.

Kjerringa med staven

Trygve Reidar

ET VÅRBILDE

Av Rolf Aune

Berget jeg satt på var furet og stripet av vognhjul og sleameier som hadde skurt nedpå i vårføret. Det gikk en gammel markavei over berget, men ingen hadde kjørt den på mange år, for nu bodde det ingen innpå åsen, lenger. Jeg hadde sprunget opp brattstien under merkespynten, vasset i snø, bar og barkremser fra hogsten i vinter. Nu satt jeg på et flatt grønnberg som stakk opp midt i skvalet, der bekken kastet seg utover. Bekken var vårdiger — jeg hadde hørt den lang vei. Det var i kveldinga, og rugde trakk etter åskanten. Under meg lå storvatnet — blankt. Bak meg hadde jeg store myrfloer. Nordom disse myrene lå en av de beste tiurleikene jeg visste om. Men før jeg gikk dit, ville jeg holde meg borti åslendet, gå over Gammelplassen, som er igjengrodd av rank, stille lerkeskog, lodden av lav, sitte på hustufta og høre småfuglene synge rundt meg. — — Da jeg hadde pustet ut og kom klar av bekkesuset, var jeg som i en ny verden. Her i stilla hørte jeg rugda langt borte fra. Rødvingen sang i granåsen mot storvatnet. Inne fra lerkeskogen fløytet svarttrosten. Han er så full i tonen, svarttrosten, mørk og rik. Jeg glemmer ham aldri fra den vinteren jeg ble vår en slik svart fugl under tjukk-eineren, der han satt og fløytet noen dype, fløyelsbløte toner i moll. Han hadde gult nebb og blanke øyne, — — og rundt oss var det kvit vinter. En gang jeg stilte på tiur, fløy det en svarttrost ut av reiret, lavt i ei gran foran meg. Det tok meg to spill å komme oppi grana. To spill måtte jeg se på de fine blåbleke eggene. Så smatt jeg videre gjennom vårnatta og

fikk se tiuren som spilte i ei furu, bent mot en gul måne. Men tankene mine var bare hos den stille fuglen under eineren, svarttrosten med de bløte, dype tonene. . . . Mens jeg ruslet mellom hvitveis i vårblakt gras over Gammelplassen og trødde på slitte steiner bort til kallvelta for å fylle kjelen, sang bokfinken bortgjennom skogen, rødstrupen hørte jeg i myrkanten, og under det hele fløt skvatringa fra gråtrast i jevnt sus mellom granene.

Orrhanene var i full gang da jeg gikk myrkanten østover. Jeg gikk stilt, krøket meg fram mellom myrgran og småbjørk. De nærmeste hanene holdt til midt ute på myra, men på en kjøl lenger nord var det en større leik. Der sjoet det også og basket med vinger. Rett som det var reiste en hane tilværs og flyttet over til den andre leiken. Det var liv og rørelse under den lave himmelranda. . . . Ellers synes jeg det er mere stemning når orrhanen spiller innpå sjøene, der den siste vårisen flyter på nattstilt vatn. Da ligger åsene og skogtangene i blått mørke. Det lyser bare fra isflaket der orrhanene beveger seg fram og tilbake. Spillet bobler og bærer vidt utover. Nå og da blåser en hane så flaket skjelver, — det singler kanskje løs en isbit som driver bort og lager stille ringer over vassflata. I båt kan du da komme helt inntil fuglene. Du lar deg bare drive ut av landskyggen helt frem til isflaket, frem mellom små, svarte fjær som duver i vassmålet.

* * *

Bortom stormyrene, utpå en bratt kant med tjonndrag langt nedom på to sider, stikker det seg fram en måssarabbe med ei vid, stormbrukket furu. Myrkanten går helt inntil rabben. Nedom meg i mørket kan jeg se ett og annet tjonnauge mellom tørrtoppene. Ovom meg har jeg fjellet, mørkt prøyserblått med striper av snø som lyser uvirkelig i natta. Nedover går myrene i hald ned mot tjukkskog. Her er det tiuren spiller. . . . Jeg hadde vært der et par turer mens snøen lå. Da hadde jeg sett spor etter tiurene. De hadde sopet i snøen med vingene, gått fram og tilbake, gjort rundkast og sopet videre. Tørr og lang møkk lå etter dem alle steder. Det kunne vel ha vært en 5—6 stykker, og det så ut som de hadde sine faste standplasser, der det var tett-trampet, men mellom plas-

Og så spilte tiuren — — —

Rolf Aune

sene gikk tiurspor opp og ned over snøflatene. — — Det var fugl på leiken da jeg kom. Det kneppet en og annen gang borti mørket. Under tustergranene i myrkanten laget jeg meg en liten varme og fikk meg mat før jeg tok soveposen og la meg under storfurua. Høgstnatta kom — — og gikk.

Jeg våknet av ei røy som lokket. Halvmørkt var det enda, men det lysnet. Så sjoet orrhanene bakpå kjølene igjen. Graset var spekt og himmelranda blank, det var kaldt, men det sjoet flere steder, — og der var det en hane som spilte. Da jeg satte meg opp i skinnposen, med ryggen mot furua for å se bedre, lå det i ei kattugle oppi greinene. Hu satt lita og rund mot himmelen og skakket på hodet, men jeg glemte ugla da det kom en tiur flygende langs åsen og slo inn i en høg, tynn tørr-topp nedom meg. Grana vokste langt nedi haldet, var vid nedmed, smalnet oppover, og toppen strakte seg som et spir opp mot himmelen. Tiuren basket litt og flyttet på seg før han kom til ro. Så seg vingene ned, halsen kom opp, nebbet

pekte rett til værs. Skjegget under haka strittet, — han kneppet, lyttet og kneppet igjen. Nu hørte jeg de andre tiurene også. Jeg hadde én rett ut til venstre for meg, der det lå en snøflekk inni en skogkrull. . . . Først så jeg røya som smatt lavbent over snøen. Så spilte tiuren. Skottflekken lyste inni mørket, — — og der kom hele fuglen fram. Han var nok en dreven kar. Spillene gikk i hverandre. Han gjorde rundkast og kastet med vingene. Så var han borte i mørket igjen. Men skottflekken gled fram igjen over snøen. Jeg så hodet med gult nebb mot svartgrønt bar. Han ristet på skjegget, og undernebbet skalv mens han saget etter klunken.

Det spilte to tiurer lenger nede. Jeg brukte kikkerten og så dem fremved myrkanten, nu og da. Røy smatt mellom treleggene der også. Rett ut til høyre spilte den fjerde tiuren — hørtes han satt i tre, men jeg så ham ikke. Han i grantoppen kastet seg ned på myra foran meg. Det var heller ingen ungfugl, så jeg, og han spilte til sola rant. Rimet i myrgraset tinte og blinket mot sola, småfuru ble lys grønn, og åsen bortom tjønna var nesten gråblå. Skyggen av tiuren gled fram og tilbake over myra som ble mer og mer varm i tonen. Han fra skogkrullen kom fram fra snøflekken sin og spilte ned bakken mot sola, var grå over halsen og grønn i brystet. Men bildet du ser er av han som satt i grantoppen og kneppet mot nathimmelen.

Jeg raklet hjem over myrene utpå morgenen. Slengte meg nedpå i en lynghaug ovom hytta. Her var lufta varm og mett av duft fra bar og nypløyd åker. . . . Der kokte jeg murraskaffe, mens sola stod blank mellom furuleggene austi åsen og fylte hele skogen med lys.

ÅRSBERETNING FOR 1954

67 ÅRSBERETNING

Generalforsamling ble holdt i Britannia Hotels spisesal torsdag den 13. mai kl. 20. Der møtte 33 medlemmer.

Formannen, Reidar Jørgensen, mintes fru Gudrun Schulz og Kristoffer Eriksen.

Sekretæren leste årsberetningen. Formannen nevnte at TT hadde fått flere bidrag til Storerikvollens ombygning. Regnskap og fortegnelse over bidrag vil bli tatt med i årboka når ombygningen er ferdig. Videre nevnte formannen Fjellfloraen, som nå også kommer på finsk. Han ga til slutt en oversikt over driften av saugården på «Nordpå». Årsberetningen ble enstemmig godkjent.

Forretningsføreren leste regnskapsoversikten. Nikolai Dahl ba om forklaring på at årsberetning og regnskap ikke stemte overens m. h. t. saugården på «Nordpå». Formannen redegjorde for differansen. Regnskapet ble deretter enstemmig godkjent.

Styrets forslag til budsjett for året 1954 ble enstemmig godkjent.

Valg: Formannen redegjorde for hvem som var på valg. Finn Kleven tok ikke imot gjenvalg. Valgkomiteen hadde foreslått gjenvalg for de andre tre og som nytt styremedlem av styret Øivin Jystad.

Bjarne Eriksen, Hjørdis Mørkved og Erling Nielsen ble gjenvalgt, og Øivin Jystad ble valgt — alle med 33 stemmer. Som lønnet revisor ble gjenvalgt Knut Lande. Som valgte revisorer ble gjenvalgt Nils Klinge og Arvid Heirung. Ny valgkomite ble: Finn Kleven og Kaare Domaas.

Kontingent 1955. Styrets forslag om samme kontingent som for året 1954, kr. 10 for hovedperson, kr. 6 for koner og kr. 3 for ungdom under 19 år, ble vedtatt, likeså kr. 150 for livsvarig medlem.

Jøldalshytta: Styrets forslag til forandring av Jøldalshytta ble drøftet. Formannen redegjorde for ark. Tønseth's planløsning. Et løselig overslag lyder på ca. kr. 40.000,00. Til dekning av dette beløp foreslo styret anvendt fru Gudrun Schulz's gave på ca. kr. 27.000,00. Resten ville styret søke å skaffe på annen måte, uten å ta opp nye lån. Herr Torgersen foreslo at styret måtte stå fritt m. h. t. å ta opp lån. Arne Falkanger foreslo at det straks ble gitt styret fullmakt